

Bemærkninger til forslaget

Forslaget er bortset fra en enkelt ændring en genfremsættelse af et senest i folketingsåret 1979-80 (2. samling) fremsat beslutningsforslag (Beslutningsforslag nr. B 5), se Folketingstidende 1979-80 (2. samling), forhandlingerne sp. 2198 og 2216 og tillæg A sp. 381.

Der henvises til bemærkningerne i ovennævnte beslutningsforslag samt til lederen i Berlingske Tidende den 28. oktober 1980, der lød:

»Udlånsloftet bør fjernes

I den til tider hårdnakkede finans- og indkomstpoltiske diskussion, som Danmarks økonomiske situation nærmest har gjort permanent, har der nok været en tendens til, at de pengepolitiske bidrag til den økonomiske politik er blevet glemt eller i nogen grad er gledet i baggrunden. Økonomiministeriets forsøg på at sætte Nationalbanken ud af spillet, boligministerens mange forslag på især realkreditområdet og erhvervsministres bestræbelser på at øge omfanget af forskellige erhvervstilskudsordninger har altsammen bidraget til, at den aktuelle pengepolitik, børsset fra momentane reaktioner på renteniveauets højde, kun er blevet diskuteret offentligt i ringe omfang.

Der er imidlertid grund til at påpege, at pengepolitikken i en lang årrække har været overbelastet, fordi man med pengepolitiske indgreb som hovedinstrument har søgt at skabe de fornødne incitamenter til den nødvendige private udlånslåntagning. I takt med væksten i de omfattende statslige rentetilskudsordninger har det så yderligere været nødvendigt at stramme pengepolitikken for at sikre den private udlånslåntagning.

Denne politik har mange skadevirkninger, især for de private investeringer og ikke mindst for nye virksomhedsinitiativer. I begrænset omfang reduceres skadevirkningerne gennem den seneste diskontonedsættelse, men pengepolitikken spiller dog også på adskillige andre strenge.

I den forbindelse springer det i øjnene, at det »midlertidige« loft for bankers og sparekassers kreditbevillinger, som allerede påbegyndtes fra efteråret 1969, i dag må forekomme at være en helt

urimelig regulering, der har bidraget til at fastfryse konkurrencen i pengeinstitutsektoren, og som reelt først og fremmest rammer nye og risikobetonede initiativer og specielt giver anledning til vækst i det uorganiserede kreditmarked.

Som en følge af renteaftaler, diskontopolitik og udlånsloft har vi i virkeligheden en pengepolitisk situation, hvor vi af sikkerhedsgrunde benytter både seler og livrem. Situationen har den uheldige konsekvens, at den forvrider forholdene i det samlede finansielle system, hvilket yderligere er blevet skærpet efter den i øvrigt fornuftige demontering af realkreditens forskellige restriktioner.

I de senere måneder har pengeinstitutternes udlånsloft langtfra været udnyttet fuldt ud som følge af den økonomiske afmatning. Netop den situation er ensbetydende med, at tidspunktet for ophævelsen af det »midlertidige« udlånsloft er inde. Gennem diskontopolitikken og Nationalbankens likviditetsrammer eksisterer der i forvejen tilstrækkeligt med pengepolitiske reguleringsmuligheder.«

Fremskridtspartiet er helt enig i, at der foruden »udlånsloftet« eksisterer rigeligt med pengepolitiske reguleringsmuligheder, og det kan tilføjes, at Jyllands-Posten den 28. oktober 1980 bragte bankdirektør Bendt Hansens udtalelse »Udlånsloftet må fjernes nu«. Jyllands-Postens omtale lød i øvrigt som følger:

»Når der er kommet mere liberale regler for realkredit-institutternes udlån, må det også være på tide, at bankerne får en normalisering af udlåns-vilkårene.

Det siger Bendt Hansen, direktør for Handelsbanken og formand for Den Danske Bankforening.

Han vil have udlånsloftet fjernet, fordi bankerne ikke bryder sig om at arbejde under restriktioner, og fordi det generer bankerne i forhold til deres kunder.

– Det kan f. eks. være svært for en kunde at få kredit i en anden bank, hvis han er utilfreds med sit eget pengeinstitut. Og det er en mere alvorlig virkning af udlånsloftet, end at store banker kan